

FRANCIA POLINÉZIA

Ebben az évben különösen távoli országokba kalauzolt el bennünket Jurák Zsolt. 2024 Katarral indult, majd Új-Zélandra látogattunk el, ebben a számunkban pedig Francia Polinéziáról mesél utazási tanácsadónk. A párizsi olimpia kapcsán a térség legnagyobb szigete, Tahiti – némi képzavarral – felkerült Európa térképére is, ám korábban nem sokat tudtam a világ e szegletéről, legfeljebb csak annyit, amennyit a közösségi oldalak pazar képei közvetítenek. Zsolt beszámolója révén egy kicsit közelebb kerülhetünk az édenkerthez.

Írta: BARNA ANDRÁS *képek:* JURÁK ZSOLT

Francia Polinézia nem az a hely, ahova csak úgy kiugrik az ember, legalábbis Európából biztosan nem.

Mindentől nagyon messze van, éppen ezért nem is könnyen érthető, hogy a történelem folyamán miért is akarta már annyi ország magáénak tudni ezt a 130 szigetből álló térséget. Persze nemcsak a távolság a tartja vissza a turistát, az utazás költségei is sokat nyomnak a latban – szóval ide kell egy megfelelően vastag pénztárca is. Ezek okán nem véletlen, hogy Zsolt bakancslistájáról is csak sok év után került le a szigetcsoporthoz látogatása, de nem azért, mert nyert a lottón.

Barna András: A bevezetőm talán nem volt felvillanyozó, a tényekre hagyatkoztam, illetve arra, amit a beszélgetésünk előtt mondtál, hogy neked is leginkább a megfelelő alkalmat kellett kivárni ahhoz, hogy jó ár-érték arányok mellett tudjál elutazni.

Jurák Zsolt: Amióta utazom a világban, mindig azt figyeltem, hogyan tudnék Francia Polinéziára a legköltséghatékonyabban eljutni, és hogyan tudnám megnézni azokat a csodálatos helyeket, mint Tahiti, Bora Bora vagy Moorea, és sorolhatnám. Ugyanis ha a legolcsóbb repülőjegy is több mint félmillió forint, ráadásul négyszer át kell szállni ahhoz, hogy odaérkezzen az ember, akkor ez egy kicsit kedvét szegi. A szállások is dilemmába kényszerítik az utazót, mert vagy erősen alább ad az igényeiből, és pár tízezer forintos helyen foglal szobát, ami a komfortját tekintve egyáltalán nem kielégítő, vagy a luxushotelek – ebből van bőven – valamelyikét választja, de ahol száz dollár egy reggeli, ott nem biztos, hogy könnyen csúszik le a falat. Átmenet a két szállástípus között alig-alig van. Ettől függetlenül minden évben kerestem az alkalmat, hátha találok olyan lehetőséget, amelynek elviselhetőek a költségei. Egyszer meg is csillant a remény, mert találtam egy kedvező árú hajóutat a szigetek között, de amikor lefoglaltam volna,

kiderült, hogy a hajótársaság ezt az utat kizárólag az amerikai és kanadai állampolgároknak tartja fenn. Így ez a dolog szó szerint elúszott.

Végül is hogyan találtad meg a megoldást?

Továbbra is a hajós utazásban láttam a megoldást. Befizettem egy csendes-óceáni hajóútra, ami Sydney-ből indult, és lement egészen Hawaii-ig, így sikerült eljutni Francia Polinéziára. A hajótársaság programja lehetővé tette, hogy több szigeten is eltöltsünk egy-egy teljes napot. Először Raiateában álltunk meg, ami viszonylag kicsi és nem a klasszikus értelemben vett turistasziget, nincs homokos tengerpartja sem. Híres viszont a vaníliaültetvényeiről, és persze festői a környezete. Ha egy ilyen távoli

szigetvilágba látogat el valaki, akkor bölcs előrelátással érdemes jó előre minden programot leszerveznie. Ugyanis ha egy ilyen nagy hajó kiköt egy ilyen kis szigeten, akkor gyakorlatilag ki lehet rá tenni a megtelt táblát, és addigra elfognak azok az elérhető szolgáltatások is, amelyeket igénybe lehetne venni. Ezt az utat két évvel ezelőtt kezdtem el szervezni, így mindent jó előre le tudtam foglalni. Egy fantasztikus és nagyon kedves polinéz idegenvezetőnk volt, akiről csak úgy sugárzott a vidámság, és ez alapjaiban határozta meg a nap hangulatát annak ellenére, hogy a szigeten látnivalóból alig

akad valami. Kirándultunk egy közeli hegyre, ahol volt egy kis gyümölcspicknik. Egyébként ez minden szigeten visszatérő program, elképesztő látni, hogy szinte a semmi közepén csináltak mindenféle gyümölcsből terülj, terülj asztalkámat. Tulajdonképpen ennek sok gyümölcspickniknek köszönhetően lettem az utazás végére papajarájongó. Ezt a gyümölcsöt korábban semennyire nem szerettem, itt viszont fantasztikusan finomakat ehettem. A program további részeként elmentünk egy vaníliaültetvényre, ahol természetesen lehetett vásárolni is. Érdekes, hogy nem volt

sokkal olcsóbb, mint mondjuk idehaza, de amikor teljesen frissen megkapja az ember bármilyen formájában ezt a fűszernövényt, az egészen más ízvilágot hoz.

Hol kötöttetek ki legközelebb?

Egy sűrű nap következett. Tahiti fővárosából, Papeetéből indult a kirándulásunk. Ezúttal is egy fantasztikus idegenvezetőt kaptunk, és egy nagyon kényelmes autóval utaztunk. Itt tennék egy kis kitérőt, hiszen ezen a szigeten is elképesztő kontrasztokkal találkozik az ember. Akárhány szigeten fordultam is meg, sehol nem tudtam volna három olyan házat mutatni, ahol szívesen laktam volna. A szállodák szédítő luxust képviselnek, a vendégházak viszont rettentően puritánok.

Ezt a miliőt látva azt gondolom, hogy Francia Polinézia e tekintetben sem más, mint az a harmincöt Karib-sziget, ahol eddig jártam. Nagy szegénységben él a nép, tulajdonképpen a kiszolgálói azoknak a luxusresortoknak, ahol a nagyon gazdag turisták nyaralnak.

De térjünk vissza a fősodorhoz! Papeete lát-nivalóban nagyon gazdag, szóval ezt a várost három óra alatt nem lehet kipipálni, és egy egész nap mennünk kellett ahhoz, hogy teljesen körbe tudjuk járni a szigetet. Nagyon sokszor az óceán mellett autóztunk, utunk során kisebb települések és persze megannyi szörfparadicsom és csodálatos partszakaszok kísérték végig. Egyszer megálltunk egy úgynevezett floating gardenben, egy hihetetlenül varázslatos kertben. Az egészet keresztül-kasul kis patakok szelték át, és tele volt fantasztikus növényekkel. A természet, a homokos partszakaszok, a kellemesen meleg tenger mind tökéletesen hozzájárultak ahhoz, hogy az ember nagyon jól tudja magát érezni.

MOOREA,
A SZÍV ALAKÚ SZIGET
VOLT SZÁMOMRA A
LEGCSODÁLATOSABB
HELY AZ UTAZÁS
SORÁN

Térjünk vissza az édes élethez. Mi volt a következő állomás?

Utunk során megnéztünk egy már nem működő világító tornyot is, de természetesen nem a múlt megmaradt mementója miatt látogattunk el ide, hanem azért, mert a Bounty nevű hadihajó is itt ért partot, amelynek történetét egy emlékmű is őrzi.

A legutolsó látnivalónk egy 100 méter magas vízesés volt. Nem is gondolná az ember, hogy Tahitin lát majd egy ilyen csodát, annyira a tengerpartra és annak környezetére fókuszál, de nagyon szép lezárása lett a napnak.

Milyen a hétköznapi élet, a gasztronómia?

Ha az utcán eszel, vagy iszol mondjuk egy dzsúsz, akkor azt meg lehet fizetni, de ha már

beülsz egy étterembe és ott eszel, mondjuk egy tonhalat, akkor könnyen beleszaladhatsz egy húsz-huszonötezer forintos főételárba. Egy ilyen helyen a koktélok is öt-hétezer forintba kerülnek.

Egyébként, ha Francia Polinéziában bármit akar az ember csinálni, vagy bármerre el akar menni, azt csak Tahitin keresztül tudja megtenni. Szóval Mooreáról nem tudsz közvetlenül elrepülni Bora Borára, ahhoz vissza kell menned Tahitira. Ez nemcsak a turistaoldalról macerás, hanem az ott lakók számára is, arról nem is beszélve, hogy a szigetek között repkedni nem olcsó mulatság.

Tahiti után merre mentetek?

Moorea, a szív alakú sziget volt számomra a legcsodálatosabb hely az utazás során. Ahogy korábban is, most is egy remek idegenvezetőt kaptunk, és ahogy a többi sziget esetében is történt, az autóba itt is be voltak készítve a piknikhez szükséges gyümölcsök. Az első utunk egy kilátópontra vezetett, majd a kísérőnk elvitt minket egy olyan helyre, ahol megkóstolhattuk a mangós, banános és az ananászos kenyereket. Ezek persze nem a klasszikus értelemben vett kenyerek, inkább a piskóta állagához álltak közelebb, de ez semmit sem vont le az élvezeti értékükből. Ezt követően több újabb kilátópon-

tot érintve elmentünk egy tradicionális polinéz templomhoz, ahova a helyiek a hiedelmeik és a vallásuk okán már nem is mernek bemenni. Tulajdonképpen nem is templom, csupán egy rom, ahol akár egy Indiana Jones-filmet is lehetett volna forgatni.

Ezek után ismét egy olyan állomásra mentünk, ahol újból megkóstolhattuk a helyi ízeket, csak most mindenféle dzsúsz, illetve lekvár formájában. Nálam ismét a papaja vitte a prímet. És ha már itt tartunk, akkor számomra a legnagyobb durrulás az volt, amikor megkóstolhattam a noni gyümölcsből készült italt. A noni egyre felkapottabb gyümölcs a világon min-

denhol, és idehaza nálunk is. Az egészség forrásának tartják, bár ha jól tudom, tudományos oldalról ezt semmi nem támasztja alá, mindenestre úgy tűnik, ez nem csorbitja a népszerűségét. Bár ezek az üzemek nincsenek felkészülve látogatókra, az ottani vezető szívélyességének köszönhetően megnézhattuk a gyártási folyamatot, és a végén a 100 százalékos nonidzsúsz is megkóstolhattam. Nem csodálom, hogy a kereskedelmi forgalomban kapható minden ilyen termék valamilyen más gyümölccsel párosítanak, ugyanis önmagában rettentő rossz íze van, olyan, mintha pálpusztai sajtot inná az ember. Hatalmas csalódás volt, de legalább kipipáltam.

Bora Bora, ami nagyjából negyvenperces repülőútra található Tahiti fővárosától, Papeetétől. A legszebb és a legrágább sziget, miközben a legkevesebb látnivalóval bír. Három nagy hotelánc három nagy szállodája található itt, ahol kétezer dollár környékén indul egy éjszaka, de ezért még egyáltalán nem biztos, hogy víz fölötti bungalót kapunk. Ezek olyan három-három-ezer-ötszáz dollártól indulnak. Egyébként nem véletlenül vannak a víz fölött ezek a kis házak, hiszen az óceán színe, „simogatása” fantasztikus látvány és érzés egyszerre. A tengerpartok is nagyon szépek, de nálam még mindig a Seychelle-vagy a Maldív-szigetek a befutók.

AZT MONDJÁK,
INDIÁBAN NAGY
A KONTRASZT
– NOS, ITT IS AZ.

Szóval Francia Polinézia lekerült a bakancslistádról. Ha egy összegzést kellene tenned, mit mondanál?

Nyilván fantasztikus a természet és gyönyörű tengerpartok vannak, de én mindig szeretek benézni a dolgok mögé is. Francia Polinézia francia fennhatóság alá tartozik, ahol az ország köztársasági elnöke gyakorolja a hatalmat, a térségnek csak egy kormányzója van. Érdekes, hogy mégsem euró a pénznem,

hanem az úgynevezett csendes-óceáni frank. Egyébként ide külföldi nem is telepedhet le, csak francia állampolgár. Hogy őszinte legyek – ez a magánvéleményem –, nem is nagyon érteném, miért is telepedne ide bárki. Tahiti még csak-csak elmenne, hiszen ott minden van és tényleg fantasztikus sziget, de egy idő után unalmassá válik, vagy másként fogalmazva: inkább természetessé. Szóval én itt nem tudnám elképzelni a nyugdíjas éveimet, a kisebb szigeteken pedig különösen nem, mert ott még ennyi sincs. Viszont vannak az őslakosok, akiknek az életkörülményei sokszor elkeserítő látványt nyújtanak. Azt mondják, Indiában nagy a kontraszt – nos, itt is az. Jóllehet az egész szigetvilág a turizmusra épül, viszont ez olyan drága, hogy csak kevesen engedhetik meg maguknak, így aztán közel sincsenek annyian, mint mondjuk a Seychelle- vagy a Maldív-szigeteken. A világban annyi gyönyörű hely van, amit egy Francia Polinézia-i út árán meg lehet nézni és bele lehet járni, hogy nagyon érdemes elgondolkozni azon, bevál-

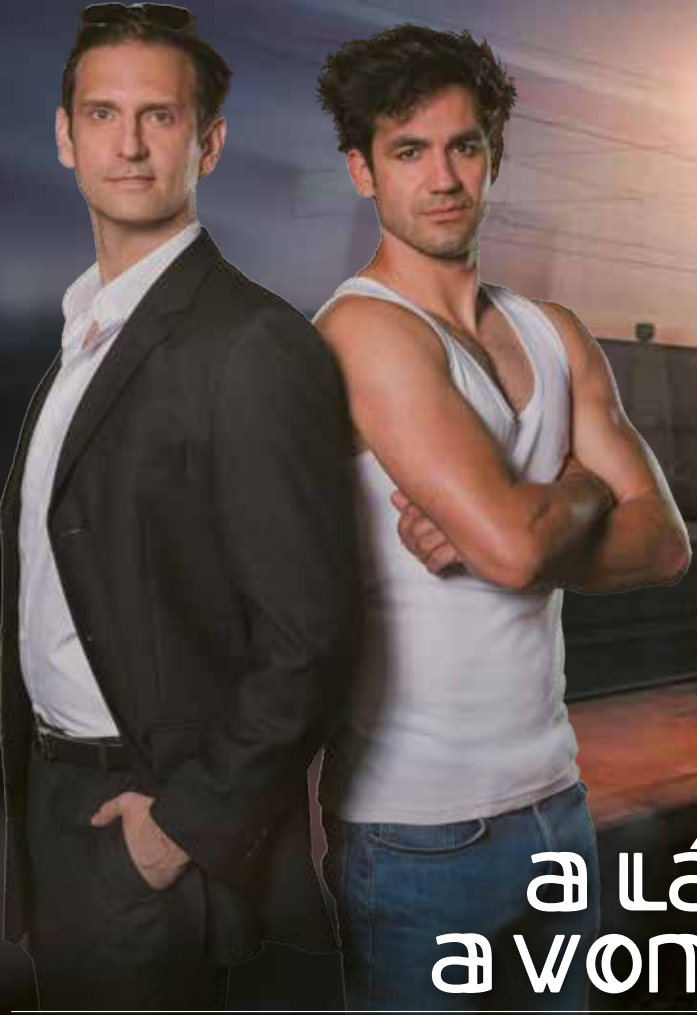
lal-e az ember egy ekkora költséget. Ráadásul sok más desztinációval ellentétben a távolság miatt az ember nem is tudja összekapcsolni más országokkal, legfeljebb az Egyesült Államokkal, de még Hawaii is öt-hat órás repülőútra van. Szóval én Francia Polinéziát olyanoknak javaslom, akiknek nagyon sok a pénzük, és a pihenésüket a természet lágy ölén, izoláltan olyan körülmények között szeretnék eltölteni, amire a világon kevés helyen van lehetőség.

Utazás

SIMON
KORNÉL

FEHÉR
TIBOR

LÉVAY
VIKTÓRIA

a lány a vonaton

rendező:
HORGAS ÁDÁM

**PAULA HAWKINS BESTSELLER REGÉNYE ÉS A DREAMWORKS FILMJE
ALAPJÁN ÍRTA DUNCAN ABEL & RACHEL WAGSTAFF**

FORDÍTOTTA CSUKÁS MÁRTON ÉS CSUKÁS BARNABÁS

„A LÁNY A VONATON” a Samuel French Ltd. megbízásából, a Concord Theatricals Ltd. (concordtheatricals.co.uk) és a Theatrum Mundi Színházi és Irodalmi Ügynökség (theatrum-mundi.hu) között létrejött megállapodás révén kerül színre.